

«Коли вже зачепили сі питання...»

Леся Українка

Коли вже зачепили сі питання
Про бога й про посмертне проживання,
То й я вам думку висловлю свою,
Куди не так, як німець ваш, поважно,
Але, я думаю, не менш одважно.

Не буду я тепера говорить
Про Зевса, Одіна, про Брану і Єгову, –
Вони вже вмерли, їх не оживить, –
Тепер уже пора змінити мову,
Тепер сказати треба: бог деїстів,
Бог скептиків і бог детерміністів.

Що скаже бог деїстів мому серцю?
Я юшки не люблю без солі і без перцю.
Імення бога скептиків: «Не знаю»,
Щось я такого й богом не вважаю.
В детерміністів світ наладжений так стало,
Що там для бога місця вже не стало.
Всі три боги не влад, створить нового трудно,
Та й віршувать на сюю тему нудно.
До того ж на землі у нас так мало волі,
І без богів начальства в нас доволі...

Тепер питання друге. Далєбі,
Повірте слову, мій шановний друже,
Посмертного життя не хочу я собі,
Мені про нього гірше ніж байдуже.
Туманне «там» подобатись не може,
«Загробний світ» спіритський – боронь боже!
Попасти в пекло, може, се й цікаво,
Але воно занадто вже яскраво
Описано у Данта. І, здається,
Я знаю трошки, що то пеклом зветься.

Піти у рай (хто має цю надію!), –
Немає там ні горя, ні зітхання,
Але нема ні дружби, ні кохання, –
Такого раю я не розумію.

Там, крім набожної, нема літератури.
Я ж артистичної, як знаєте, натури,
Поезія виключно релігійна,
Як всяка річ, занадто тенденційна,
Чогось мене не радує зовсім,
Отак, як ці німецькі мудрі вірші
(Мої здадуться вам далеко гірші), –
Здається, можна покінчить на сім.